

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/7/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5319200302
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5319200302.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho, a JUDr. Vladimíra Topoľančíka v právnej veci žalobcu: COFIDIS SA, so sídlom Parc de la Haute Borne, avenue Halley 61, Villeneuve-d, Ascq CEDEX 598 66, Francúzska republika, na území SR konajúceho prostredníctvom organizačnej zložky: COFIDIS SA, pobočka zahraničnej banky, so sídlom Einsteinova 11/3677, 851 01 Bratislava, IČO: 50 595 628, právne zastúpeného spoločnosťou: URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Skuteckého 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 646 181, proti žalovanému: B. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX, XXX XX N. I. N., o zaplatenie sumy 370,24 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 8Csp/8/2019-109 zo dňa 25. septembra 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 8Csp/8/2019-109 zo dňa 25. septembra 2020 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 04.02.2019 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 370,24 Eur spolu s úrokom vo výške 18,02 % ročne zo sumy 370,24 Eur od 21.09.2017 do 28.06.2018 a úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 370,24 Eur od 29.6.2018 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania na tom skutkovom základe, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa 28.10.2011 zmluvu o úvere č. 14210, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 5.940,00 Eur za účelom kúpy motorového vozidla značky Seat Ibiza, pričom žalovaný bol povinný úver splácať v mesačných splátkach v zmysle finančného plánu, ktorý je súčasťou zmluvy. Žalobca si povinnosti vyplývajúce zo záväzkového vzťahu splnil riadne a včas. Žalovaný bol v zmysle zmluvy povinný uhradiť žalobcovi celkom 72 splátok vo výške 191,30 Eur, ktoré boli splatné vždy k 20. dňu v mesiaci, v čase od 20.11.2011 do 20.10.2017, no uhradil mu len 70 splátok v zmysle finančného plánu a ďalšie dohodnuté splátky v lehote splatnosti už neuhradil. Žalobca preto listom zo dňa 07.02.2018 upozornil žalovaného na možnosť vyhlásenia mimoriadneho zosplatenia celého úveru. Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v omeškaní so splátkami úveru viac ako 3 mesiace, žalobca v zmysle bodu 20. všeobecných podmienok vyhlásil úver, vrátane jeho príslušenstva, spolu so všetkými platbami, ktoré sa k úveru vzťahujú, za splatný a oznámenie o tejto skutočnosti odoslal žalovanému listom zo dňa 20.06.2018. Úver a celé jeho príslušenstvo spolu so všetkými platbami, ktoré sa k nemu vzťahujú, sa tak stali splatnými dňa 28.06.2018. Žalovaný uhradil žalobcovi celkom 70 splátok, čomu podľa finančného plánu zodpovedá nesplatený zostatok istiny vo výške 370,24 Eur, ktorého sa žalobca voči žalovanému domáhal. Žalovaný na podanú žalobu nijakým spôsobom nereagoval.

3. V tomto spore okresný súd rozhodol v poradí prvým rozsudkom č. k. 8Csp/8/2019-46 zo dňa 18.09.2019, ktorým žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie založil na závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti sporného úveru, v nadväznosti na absenciu zákonom vyžadovaných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a to náležitosti týkajúcej sa výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a taktiež náležitosti týkajúcej sa veľičiny ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pričom v zmluve je potrebné uviesť všetky predpoklady pre výpočet tejto veľičiny použité. V dôsledku toho žalobcovi vzniklo právo len na vrátenie tých peňažných prostriedkov, ktoré žalobca poskytol žalovanému a ktoré mu žalovaný nevrátil, teda na rozdiel medzi poskytnutou sumou úveru a uhradenými splátkami. Keďže v súdenom prípade nebolo sporné, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 5.940,00 Eur a že žalovaný z neho uhradil 13.391,00 Eur, teda 70 splátok po 191,30 Eur (žalovaný teda istinu úveru preplatil), súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

4. Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Žiline tento rozsudok súdu prvej inštancie po jeho preskúmaní uznesením sp. zn. 6CoCsp/3/2020 zo dňa 29.05.2020 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd poukázal na skutkové zistenia súdu prvej inštancie prezentované v napadnutom rozhodnutí, ktorý v jeho odôvodnení uviedol, že sporná zmluva obsahuje účel úveru, výšku istiny 5.940,00 Eur, počet mesačných splátok 72 s výškou jednotlivkej splátky 191,30 Eur, dobu trvania zmluvy do 20.10.2017, ročnú úrokovú sadzbu 18,02 % a jednorazový spracovateľský poplatok vo výške 2.009,19 Eur. Všetky tieto uvedené údaje v zmluve predchádzajú údaju o RPMN vo výške 38,10 %, pri ktorom je výslovne uvedené, že pri jeho výpočte boli použité predpoklady uvedené v zmluve vyššie a po ktorom nasleduje údaj o priemernej hodnote RPMN 23,79 % a údaj o celkovej čiastke na úhrade 13.773,60 eur. Zároveň odvolací súd odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k nesprávne určenej hodnote RPMN považoval za nepreskúmateľné, pretože v ňom absentovalo bližšie vysvetlenie postupu, resp. výpočtu, ktoré odôvodňuje okresným súdom prezentovaný záver. Vo vzťahu k náležitosti zmluvy týkajúcej sa rozčlenenia splátky úveru poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017, ako jednej z najvyšších súdnych autorít, ktorý v ňom prezentoval, že dotknuté zákonné ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa, a preto eurokonformným výkladom možno dospieť k záveru, že v danom prípade zákon členením splátky nepožaduje.

5. Následne v ďalšom konaní bol súd prvej inštancie, viazaný právnym záverom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) a nariadil vo veci pojednávanie, na ktoré sa sporové strany (resp. právny zástupca žalobcu) nedostavili. Žalovaný však vo vyjadrení zo dňa 24.09.2020 doplnil skutkové tvrdenia v nadväznosti na doručené rozhodnutie odvolacieho súdu a jeho závery. Poukázal na výpočet RPMN, odkazujúc na kvalifikovaný vzorec, ktorý vychádza z prílohy č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Pri výpočte tejto veľičiny použil nasledovné hodnoty: istinu úveru vo výške 5.940,00 eur, výšku mesačnej splátky 184,50 Eur, pričom mesačná splátka zahrňovala istinu, úrok a spracovateľský poplatok a počet mesačných splátok 72. Do výpočtu RPMN použil údaj o mesačnej splátke vo výške 184,50 Eur, pretože od výšky mesačnej splátky odpočítal poplatok za trvalý príkaz vo výške 2,00 Eur, mesačné poistenie spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity vo výške 1,34 Eur a mesačné poistenie spôsobilosti splácať úver pre prípad nezamestnanosti a pracovnej neschopnosti vo výške 3,46 Eur. Mesačné poistenie a poplatok za trvalý príkaz boli odpočítané z dôvodu, že predstavujú tzv. doplnkové služby, ktoré boli žalobcom poskytnuté na základe dohody medzi žalobcom a žalovaným, kedy žalovaný nebol žiadnym spôsobom nútený k pristúpeniu k poisteniu či k zriadeniu trvalého príkazu a bolo len výlučne na rozhodnutí žalovaného, či k týmto službám pristúpi alebo nie. Náklady na doplnkovú službu sa musia do celkových nákladov započítať len v prípade, ak je doplnková služba povinná na získanie úveru, alebo ak je doplnková služba povinná na získanie úveru za ponúkaných podmienok. Žalobca má za to, že v danom prípade v prípade poistenia a zriadenie trvalého príkazu nemožno hovoriť o povinných doplnkových službách.

6. Na základe doplneného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že spoločnosť BANCO MAIS, SA (následne pod obchodným menom BANCO COFIDIS, SA zlúčená a absorbovaná spoločnosťou COFIDIS, SA) v postavení veriteľa dňa 28.10.2011 uzatvorila so žalovaným v postavení dlžníka Zmluvu o úvere č. 14210. Vzhľadom na charakter a obsah uzatvorenej zmluvy túto konajúci súd posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere, a preto pri prejednávaní sporu aplikoval ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (28.10.2011), ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl.). Jednalo sa o účelový úver, poskytnutý na kúpu vozidla značky Seat, typ Ibiza 5DV, rok výroby 2006, s kúpnu cenou 6.600,00 Eur. Istina úveru poskytnutého žalovanému predstavovala sumu 5.940,00 Eur,

ktorú sa žalovaný zaviazal splátiť v 72 mesačných splátkach po 191,30 Eur, pri dobe trvania zmluvy do 20.10.2017. Ročná úroková sadzba bola určená hodnotou 18,02 %, jednorazový spracovateľský poplatok vo výške 2.009,19 Eur, RPMN v rozsahu 38,10 %, priemerná hodnota RPMN 23,79 % a celková čiastka na úhradu činila 13.773,60 Eur. Žalovaný na daný úver uhradil spolu 70 splátok, t. j. celkovo sumu 13.391,00 Eur.

7. Keďže sa jedná o spotrebiteľský spor, súd prvej inštancie opätovne podrobil predloženú úverovú zmluvu kontrole z pohľadu splnenia obligatórnych zákonných náležitostí uvedených v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z.

8. Súd prvej inštancie, viazaný právnym záverom odvolacieho súdu o tom, že v dotknutej zmluve boli uvedené všetky predpoklady pre výpočet RPMN, sa ďalej zaoberal tým, či pri ich použití žalobca dospeje k správne výsledku. Údajom pre výpočet RPMN je podľa zistení okresného súdu aj poistenie spôsobilosti splácať úver, či už pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity vo výške 96,48 Eur a poistenie pre prípad nezamestnanosti a pracovnej neschopnosti vo výške 149,12 Eur, keďže pri výške každej mesačnej splátky úveru 191,30 Eur je uvedené, že ide i o prípadnú mesačnú splátku povinného zmluvného poistenia, prípadnú mesačnú splátku kasko poistenia a trvalý príkaz mesačnej splátky. Zo samotnej zmluvy mal teda konajúci súd preukázať, že súčasťou splátky boli i poplatky za poistenie. Pokiaľ veriteľ pri výpočte vychádzal zo splátky bez poistenia (teda po odpočítaní poplatkov za poistenie), mal ich použiť ako dodatočný náklad, pretože je zrejme, že žalovaný ich musel zaplatiť. Pri zahrnutí sumy splátky obsahujúcej poistenie by pri počte splátok 72 pripadlo na každú jednotlivú splátku úveru 4,80 Eur na poistenie a hodnota RPMN by predstavovala, pokiaľ by už výška poistného bola do jednotlivých splátok zahrnutá výšku 38,60 %. Pokiaľ by do výšky splátky neboli zahrnuté poplatky za poistenie, bolo by dôvodné ju započítať ako dodatočný náklad, pretože je zrejme, že uvedenú sumu by musel spotrebiteľ v súvislosti s poskytnutým úverom uhradiť, a vtedy by RPMN predstavovala 40,90 %.

9. Ďalej okresný súd uviedol, že v prejednávanej spore nebolo preukázané platné uzatvorenie poistnej zmluvy medzi účastníkmi úverového vzťahu. V bode 4. zmluvy označenom ako „Poistenie“ je v prvom riadku tabuľky s názvom „Dlžník uzavrel samostatnú zmluvu s Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s.“ uvedené „A/N“, pričom nie je žiadnym spôsobom vyznačené, či došlo k uzavretiu poistnej zmluvy alebo nie. Pokiaľ je v ďalších riadkoch pri výške mesačnej splátky, či už povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj „PZP“) alebo kasko poistenia, či PZP a mesačnej splátky kasko poistenia, uvedená suma 0,00 Eur, takéto dojednanie poistnej zmluvy považoval okresný súd za neurčité a nezrozumiteľné, práve v nadväznosti na údaje uvedené v bode 2. zmluvy, týkajúce sa dohodnutých podmienok úveru, kde je pri poistení spôsobilosti splácať úver pre prípad smrti a úplnej trvalej invalidity uvedená suma 96,48 Eur a pri poistení spôsobilosti splácať úver pre prípad nezamestnanosti a pracovnej neschopnosti suma 249,12 Eur. Jedná sa tak o zjavný rozpor v jednotlivých ustanoveniach zmluvy, ktorá má obsahovať predpoklady pre výpočet RPMN, čo má podľa názoru okresného súdu priamy súvis s hodnotením tejto náležitosti. Pokiaľ súd nemal preukázané platné uzavretie poistnej zmluvy, ktoré by zodpovedalo ustanoveniam § 788 a nasledujúce Občianskeho zákonníka o poistných zmluvách a pokiaľ toto poistenie podľa tvrdení žalobcu nebolo zahrnuté do splátky pri výpočte RPMN, nemalo byť súčasťou predpokladov použitých pre RPMN a v dôsledku toho zmluva v tejto časti pôsobí mátku, nezrozumiteľne, je neurčitá, a v tejto časti je neplatná, s následkom absencie náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.. Následne súd prvej inštancie uviedol, že uvedenie údajov týkajúcich sa poistenia bolo už súčasťou vopred pripravenej zmluvy a za takéhoto stavu možno potom s najväčšou pravdepodobnosťou predpokladať, že žalovaný by sa pre poistenie nerozhodol po uzavretí úverovej zmluvy a prípadnom zvážení istého rizika, ale prijal už naformulované poistenie. Aj preto podľa názoru konajúceho súdu nebolo možné prisvedčiť žalobcovi, že v prípade týchto poplatkov titulom poistenia, ktoré podľa žalobcu treba považovať za doplnkové služby, šlo o služby, ktoré neboli povinné. S najväčšou pravdepodobnosťou tak možno predpokladať, že prístupenie k poisteniu bolo jednou z podmienok poskytnutia úveru.

10. Vo vzťahu k žalobcom účtovanému poplatku za trvalý príkaz vo výške 2,00 Eur mesačne súd prvej inštancie uviedol, že tento poplatok mal tvoriť súčasť mesačnej splátky 191,30 Eur a bez pochyb bol tiež nákladom, ktorý v konečnom dôsledku musel žalovaný spotrebiteľ žalobcovi zaplatiť. V časti II. zmluvy obsahujúcej ostatné údaje pre výpočet RPMN sa však tento poplatok neuvádza. Z prílohy uzatvorenej zmluvy - Finančného plánu vyplýva, že mesačnú splátku tvorí istina a úrok, no nevyplýva z neho, že by súčasťou splátky mali byť aj poplatky, príp. nie je uvedená ich výška. Uvedený poplatok tak súd prvej inštancie nepovažoval za individuálne dojednaný a zároveň vyjadril pochybnosť o tom, či žalovaný bol o tomto poplatku vôbec uzatvorený. O individuálnom dojednaní nebolo možné hovoriť ani z

toho dôvodu, že poplatok za trvalý príkaz (hoci vo vyššej výške) bol uvedený vo vopred predtlačенých všeobecných podmienkach, napísaných drobným písmom, ktoré na ich poslednej strane žalovaný podpísal. Avšak aj keby bolo možné posúdiť individuálne dojednanie tohto poplatku dodávateľom so spotrebiteľom, nezhojilo by to nedostatok absencie jeho uvedenia v zmluve medzi údajmi ako predpokladmi pre výpočet RPMN. Pri zohľadnení tohto poplatku okresný súd dospel pri výpočte RPMN k výslednej hodnote 41,95 %, keď vychádzal z výšky splátky 184,50 Eur (určená výška splátky 191,30 Eur a od nej odrátaná výška poplatkov za poistenie - jeden vo výške 1,34 Eur, druhý v sume 3,46 Eur a poplatku za trvalý príkaz vo výške 2,00 Eur) a z dodatočných nákladov 489,60 Eur za poistenie (4,80 Eura x 72 splátok) a 144,00 Eur titulom poplatkov za trvalé príkazy (2,00 Eurá x 72 splátok).

11. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru o nesprávne uvedenej výške RPMN v dotknutej úverovej zmluve, čo má za následok jej absenciu a nadväzne bezúčnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. Veriteľovi (žalobcovi) tak vznikol nárok len na rozdiel medzi plneniami zo zmluvy, teda medzi poskytnutou výškou úveru a uhradenými splátkami, pričom v danom prípade bolo nesporné, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 5.940,00 Eur, na ktorý žalovaný uhradil celkovo sumu 13.391,00 Eur, t. j. úver preplatil, v dôsledku čoho okresný súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

12. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, tak, že plne úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, keďže mu v spore žiadne trovy nevznikli.

13. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie a zároveň mu prizná voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

14. Odvolateľ namietal výpočet RPMN vykonaný súdom prvej inštancie je nesprávny, keďže do údajov pre výpočet RPMN konajúci súd zahrnul aj poplatok za poistenie spôsobilosti splácať úver. Mesačné poistenie spôsobilosti splácať úver a poplatok za trvalý príkaz boli totiž odpočítané od výšky mesačnej splátky z dôvodu, že tieto predstavujú doplnkové služby, ktoré boli žalovanému poskytnuté žalobcom na základe dohody. Žalovaný nebol nijakým spôsobom nútený k pristúpeniu k poisteniu či k zriadeniu trvalého príkazu. Bolo teda na jeho výlučnom zväžení, či k takýmto službám pristúpi alebo nie. Zároveň žalobca poukázal na Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.04.2008, podľa ktorej je ročná percentuálna miera nákladov v článku 23 písm. i) vymedzená ako celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom, vyjadrená ako percento ročne z celkovej výšky úveru, prípadne vrátane nákladov v súlade s článkom 19 ods. 2 Smernice. Celkovými nákladmi sa podľa toho istého článku písm. g) Smernice sa rozumejú všetky náklady, vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov. Zahrnuté sú aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o úvere, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí služieb, aby získal úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Náklady na doplnkovú službu sa musia do celkových nákladov započítať len v prípade, ak je doplnková služba povinná na získanie úveru, alebo ak je doplnková služba povinná na získanie úveru za ponúkaných podmienok. Žalobca mal za to, že v súdenom prípade poistenie a zriadenie trvalého príkazu neboli povinnými doplnkovými službami. RPMN nezahŕňa ani poplatky spojené s transakciami, ktorým mesačný poplatok za trvalý príkaz nepochybne je. Navyše okresný súd svoj výpočet bližším spôsobom nezrejmlil, v dôsledku čoho považuje odvolateľ napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné a arbitrárne. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na viacero súdnych rozhodnutí odvolacích súdov (napr. uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/50/2019 zo dňa 30.12.2019 a iné). Ďalej žalobca namietal, že zrejmom vzájomnom rozpore sú i závery okresného súdu týkajúce sa poplatku za poistenie, keď na jednom mieste súd uvádza, že v spore nebolo preukázané platné dojednanie poistnej zmluvy a na inom mieste odôvodnenia zasa uvádza, že veriteľ (žalobca) nepostupoval správne, keď do výpočtu RPMN mal zahrnúť aj mesačný poplatok za poistenie spôsobilosti splácať úver. Zároveň odvolateľ akcentoval, že skutočnosť platného dojednania poistnej zmluvy žalovaný v spore nenamietal a nerozporoval. Okresný súd tiež pochybil aj v tom smere, že PZP a Kasko poistenie, návrh ktorých služieb bol uvedený v článku IV. úverovej zmluvy a ktoré služby neboli dojednané, nekorešponduje s dohodnutým poistením spôsobilosti splácať úver (jedná sa o rôzne druhy poistenia). Odvolateľ nesúhlasil ani s právnym záverom konajúceho súdu týkajúcim sa inkasovaného poplatku za trvalý príkaz. Uviedol, že tento poplatok bol pôvodne v mesačnej splátke zahrnutý, no keďže veriteľ (žalobca) nemal povinnosť tento zahrnúť do výpočtu RPMN, následne ho od mesačnej splátky odpočítal. Navyše žalovaný platné uzavretie poistnej zmluvy v spore

nenamietal, jedná sa len o domnienku súdu. S poukazom na uvedené dôvody potom neobstojí záver okresného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru.

15. Iné podania strán sporu v rámci odvolacieho konania súdu neboli produkované.

16. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

17. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

18. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že žalobca sa vo svojom odvolaní nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí.

19. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Zároveň dáva odvolací súd do pozornosti, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci okresný súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

20. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom v zmysle princípu neúplnej apelácie sa nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Prípadná ďalšia argumentácia uvedená vo vyjadreniach strán sporu nie je pre rozhodovanie odvolacieho súdu relevantná (§ 365 ods. 3 CSP).

21. V posudzovanom prípade sa odvolací súd v plne stotožnil so záverom prvoinštančného súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. a to z dôvodu absencie zohľadnenia údaju o poplatku za trvalý príkaz pri výpočte RPMN.

22. Nárok žalobcu vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, t. j. zmluvy, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch v rovnakej podobe medzi podnikateľom vykonávajúcim svoju podnikateľskú činnosť a spotrebiteľom, ktorý nemá možnosť reálnym spôsobom zmeniť obsah pripraveného návrhu zmluvy, nemôže vyjednávať o zmene návrhu s vyhladkou na úspech a jeho jediná možnosť naloženia s návrhom zmluvy spočíva v alternatíve, že buď prijme návrh zmluvy ako celku alebo ho odmietne.

23. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, z obsahu predloženej úverovej zmluvy zo dňa 28.10.2011, konkrétne z jej bodu II. Dohodnuté podmienky úveru vyplýva, že výška každej mesačnej splátky je tvorená, prípadnou mesačnou splátkou PZP, prípadnou splátkou KASKO poistenia a trvalým príkazom mesačnej splátky. Z ďalšej časti úverovej zmluvy však už predmetný poplatok ako samostatná položka, resp. bližšia špecifikácia výšky tohto poplatku zrejme nie je. Ako uviedol aj súd prvej inštancie, zmienka o poplatku za trvalý príkaz sa nachádza ešte vo všeobecných obchodných podmienkach žalobcu. Samotný žalobca v podaní zo dňa 24.09.2019 uviedol, že uvedený poplatok vo výške 2,00 Eur mesačne odpočítal od výšky mesačnej splátky, do ktorej bol pôvodne zahrnutý, keďže sa jedná o doplnkovú službu, ktorá bola žalovanému poskytnutá na základe dohody medzi ním a žalovaným (žalovaný nebol k zriadeniu trvalého príkazu nijakým spôsobom nútený).

24. Žalobca však v danom prípade nijakým spôsobom neunesol bremeno svojich tvrdení o existencii dohody medzi ním a žalovaným o poskytnutí služby trvalého príkazu. Zo zakomponovania mesačného poplatku za trvalý príkaz v rámci uzatváraného zmluvného vzťahu tak, ako je to popísané v odseku vyššie aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť rozhodnúť sa, či službu trvalého príkazu využije alebo nevyužije, ale táto služba mu bola pri podpise zmluvy dodávateľom nanútená. Zmienka o poplatku za trvalý príkaz sa nachádza tiež vo všeobecných obchodných podmienkach žalobcu, ktoré tvoril dodávateľ (t. j. žalobca). V prípade podpisu zmluvy spotrebiteľ teda nemal možnosť využiť inú alternatívu. Jeho vyjednávacia sila v kontraktáčnom procese bola v tomto smere len iluzórna. Žiada sa dodať, že vyžiadanie takejto služby spotrebiteľom je vysoko nepravdepodobné. Spotrebiteľ často ani nevie, čo táto služba v sebe zahŕňa.

25. Možno teda zhrnúť, že v prejednávanej veci jednoznačne došlo k uzavretiu spotrebiteľského kontraktu, v prípade ktorého nemožno pripustiť postup veriteľa určujúceho podstatné zmluvné povinnosti jednostranne, v jeho prospech a bez negociácie s protistranou. Je zrejmé, že žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť tieto zmluvné podmienky predmetnej formulárovej zmluvy ovplyvniť.

26. Potrebu zohľadnenia uvedeného poplatku ako celkového nákladu spotrebiteľa spojeného so spotrebiteľským úverom podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. v rámci výpočtu výšky RPMN odvolací súd vníma aj preto, že pri údají o výške splátky uvedenom v bode II. úverovej zmluvy bolo výslovne uvedené, že súčasťou mesačnej splátky je aj poplatok za trvalý príkaz, čo evokuje dôvodný predpoklad, že existencia daného poplatku bude zohľadnená aj vo výpočte RPMN. Pokiaľ však veriteľ následne uvedenú položku pre potreby výpočtu RPMN vynechal, výsledná vypočítaná výška RPMN bola nižšia, ako keby danú položku, s ktorou spotrebiteľ pre jej uvedenie ako súčasť mesačnej splátky počítal, do výpočtu RPMN zahrnul a uvedená nesprávnosť sa prejavila v neprospech spotrebiteľa.

27. Informácia o RPMN slúži totiž spotrebiteľovi ako významné orientačné kritérium pre porovnanie, pri výbere úverového produktu na finančnom trhu medzi inými poskytovanými úvermi obdobného charakteru. Údaj o RPMN je teda indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Jedná sa teda jednoznačne o náležitosť, ktorá má podstatný vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku voči veriteľovi. V tejto súvislosti je nutné zdôrazniť, že spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície je vždy slabšou stranou zmluvného vzťahu. Je preto v súlade s judikatúrou Súdneho dvora EÚ, ak zákon č. 129/2010 Z. z. absenciu údajá RPMN v zmluve o spotrebiteľskom úvere, (ako podstatného porušenia povinností dodávateľa), sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru.

28. V danej súvislosti je potrebné zdôrazniť, že pokiaľ zákon o spotrebiteľských úveroch určil ako zákonnú náležitosť stanovenie RPMN, aj pri úvere uzavretej medzi stranami sporu musí byť v zmluve uvedený správny údaj o RPMN. V predmetnej zmluve uzavretej stranami sporu je však údaj o výške RPMN stanovený nesprávne, a teda v rozpore s ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.

29. Keďže odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nesprávnom údají RPMN, ktorý v predmetnej spotrebiteľskej zmluve bol síce uvedený, no v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa, ktorá skutočnosť už sama o sebe postačuje na vyvodenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., z dôvodu hospodárnosti konania sa už nezaoberal ďalšími dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru

prezentovanými súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, a ani k nim sa viažucou odvolacou argumentáciou žalobcu.

30. Na základe správneho právneho záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného spotrebiteľského úveru, na ktorý žalobca v postavení veriteľa poskytol žalovanému sumu 5.940,00 Eur, keď žalovaný na tento úver zaplatil žalobcovi celkom sumu 13.391,00 Eur, súd prvej inštancie následne preto vecne správne rozhodol, keď žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

31. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách konania (veta štvrtá výroku), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu a ktorý zároveň plne zodpovedá úvahe okresného súdu a zákonným ustanoveniam uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku.

32. Pokiaľ žalobca vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov, odvolací súd uvádza, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri svojom rozhodovaní viazaný. Je teda zrejme, že odvolateľom označené rozhodnutia takými nie sú.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako úspešnej procesnej strane odvolacieho konania nepriznal nárok na ich náhradu.

34. Z obsahu spisového materiálu totiž vyplýva, že žalovanému v aktuálnom odvolacom konaní preukázateľne žiadne účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním a bránením práva ako trovy konania (majúce sa nahradiť) nevznikli. Práve to bol dôvod, pre ktorý súd povolaný k vydaniu rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (odvolací súd), mohol rozhodnúť nielen o nároku na náhradu, ale už aj o nepriznaní náhrady (napriek tomu, že pri striktnom riadení sa textom rozhodnej právnej úpravy by sa mohlo zdať, že tomu tak nie je). Dvojfázové rozhodovanie o trovách konania, predpokladajúce prvé rozhodnutie súdu povolaného skončiť konanie vo veci len o nároku na náhradu a druhé až následné rozhodnutie prvoinstančného súdu o výške náhrady (porovnaj § 262 ods. 1 a 2 CSP) má totiž zmysel len pri pozitívnom vyriešení otázky nároku na náhradu, a naopak taký zmysel absentuje, ak výsledkom uvažovania o nároku na náhradu je záver o neexistencii takéhoto nároku u žiadnej zo strán sporu (prvej preto, že ju na to neopravňuje pre ňu nepriaznivý, či ňou zavinený výsledok konania a u druhej preto, že tu buď niet trov majúcich sa nahradiť, alebo že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce nepriznanie náhrady). Prezentovaný právny názor vyplýva i z uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 166/2016 zo dňa 26.10.2016 a sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28.02.2018.

35. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).